

n o s t řízení podle § 41 písm. g) cit. zák. spatřuje v tom, že první soud vydal usnesení, aniž by předem vyslechl účastníky, jak toho žádá § 18 uvedeného zákona. Této zmatečnosti zde není, neboť první soud nemusil stěžovatelku znova vyslechnouti, vždyť odůvodnění svého návrhu podala písemně; nebyl-li předem vyslechnut dosavadní poručník, nebyla tím stěžovatelka zkrácena ve svých právech. Poukaz prvního soudu na odůvodnění usnesení 1. č. 35 stačil, neboť tam první soud podrobně odůvodnil, proč trvá na osobě dosavadního poručníka. Poukazuje-li stěžovatelka na změnu poměrů mezitím nastalou, zejména na okolnost, že se znova provdala, není okolnost tato vzhledem k § 255 obč. zák. způsobitou přivoditi pro ni rozhodnutí příznivější. Nevůle s poručníkem se stěžovatelka ve svém návrhu nedovolávala, ostatně nevůle nestačí, třeba jest nepřátelství s rodiči nezletilcovými (§§ 194 a 254 obč. zák.) ku sesazení poručníka a toto nebylo ani tvrzeno. Není zde však ani nezákonnosti v rozhodnutí nižších soudů. Jest nesporno, že Julius K. byl soudem ustanoven poručníkem za souhlasu matky dětí. Není zde důvodů v § 254 obč. zák. vyjmenovaných, by byl zbaven úřadu poručenského z úřadu. I kdyby se uznalo, že matka dětí měla býti ustanovena za mateřskou poručnici, poněvadž byla v poslední závěti otcově za takovou navržena (§ 198 obč. zák.) a že tedy ji lze označiti za bližší příbuznou dětí, nežli jest jejich strýc Julius K., nemůže táž přes to podle § 258 poslední věta obč. zák. žádati, by Julius K. jí poručenství odstoupil, když týž byl s jejím souhlasem za poručníka ustanoven, úřad ten nastoupil a řádně jej vykonává a matka dětí nemůže tvrditi, že nějaká překážka jí bránila převzítí úřad mateřské poručnice hned po smrti otce dětí. Práva toho může však se nyní dovolávati tím méně, ana se znova provdala (§ 255 obč. zák.) a an, jak ze spisů poručenských vyplývá, strýc dětí Julius K. hájí zájmy dětí účinně i proti vlastní jejich matce, — tak prosadil přiměřenost výživného 1200 Kč, kdežto matka žádala jménem výživného na děti 2400 Kč měsíčně, — takže zájem dětí, — a ten jest směrodatným a jedině rozhodným, — toho vyžaduje, by v osobě poručníka žádná změna nastala.

Čís. 12434.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Otázku, které náklady patří k nákladům zvláštní podstaty, přísluší řešiti konkursnímu komisaři, nikoliv exekučnímu soudci.

Ustanovení posledního odstavce § 127 konk. ř. týká se jen útrat vzešlých správci podstaty z účasti při soudním prodeji a při rozdělení výtěžku, ale nikoliv jeho pohledávky za zvláštní podstatou. O oněch rozhoduje exekuční soudce, kdežto o této konkursní komisař po náležitém šetření s vyloučením pořadu práva a exekučnímu soudci jest vyhrazeno právo, by k odporu hypotekárních věřitelů při rozvrhu nejvyššího podání upravil položky, o kterých bylo konkursním komisařem závazně pro něho rozhodnuto, že se týkají zvláštní podstaty.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, R II 41/33.)

V konkursu firmy M. byla exekučně prodána nemovitost. Rozvrhuje nejvyšší podání přikázal soud první stolice správci konkursní podstaty 4.000 Kč v pořadí podle § 216 čís. 1 ex. ř. Rekursní soud nevyhověl rekursu hypotekárního věřitele. Důvody: Především nemá podklad stížnost proti přikázání 4.000 Kč správci konkursní podstaty, i když neprávem přiřknul soud první stolice, přes to, že nemá to v zákoně opory, 4.000 Kč jako pohledávku úhrnkovou. Podle §§ 52 a 127 konk. ř. musí správce podstaty své nároky v případě soudního prodeje uplatňovati u soudu exekučního a je při tom vázán jako každý jiný věřitel ustanovením § 210 ex. ř., podle něhož má nejen svou pohledávku přihlásiti, nýbrž i, a to nejpozději u roku rozvrhového listinami doložiti, ježto jinak může býti k jeho nároku jen potud přihlíženo, pokud je patrný ze spisů nebo z pozemkové knihy. An správce podstaty předložil jen seznam prací a hotových výloh, aniž je doložil, mohla mu býti přiznána jen odměna za práce, pokud jich provedení ze spisů bylo patrné, a ta na podkladě jím předloženého seznamu činí celkem 400 Kč 62 h. Ježto správce ohledně výše odměny stížnost nepodal a odměna ta vlastně to, co mu přiznáno, převyšuje, není důvodu, by na výši přiznané odměny bylo něco měněno.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvému soudu, by ve smyslu vývodů dále uvedených znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolací rekurent vznesl odpor z důvodu § 50 odst. (3) k. ř.; an uvedl, že se položky účtované správcem konkursní podstaty netýkají zvláštní podstaty, o kterou tu jde. V rekursu uplatňoval dovolací rekurent totéž. Rekursní soud se však s touto otázkou, právě tak jako první soud nezabýval, nýbrž zabýval se jen výší správcem konkursní podstaty přihlášené a exekučním soudem mu přikázané pohledávky. Tím ovšem nevyřídil výtku rekurenta proti rozvrhovému usnesení. V dovolacím rekursu uplatňuje dovolací rekurent opětně, že rekursní soud nevyřídil jeho rekurs a že se vlastně s jeho výtkou nezabýval. A v tom má pravdu. Jest nesporné, že výtěžek za prodanou realitu jest zvláštní podstatou a že náklady spojené s udržováním, správou a s nutnou opravou nemovitosti za trvání konkursu v dražbě prodané, patří k nákladům ve smyslu § 120 čís. 4, § 216 čís. 1 ex. ř., a že požívají podle těchto zákonných ustanovení přednostní pořadí. Otázku však, které náklady patří k nákladům zvláštní podstaty, přísluší řešiti předem konkursnímu komisaři podle § 50 odst. 3 konk. řádu, nikoli soudci exekučnímu. Stanoví-li se v § 127 posl. odst. konk. řádu, že útraty vzešlé správci podstaty z účasti při soudním prodeji věcí náležejících do konkursní podstaty a při rozdělení výtěžku u exekučního soudu, určí exekuční soud, týká se to jen útrat, vzešlých správci podstaty z účasti při soudním prodeji a při rozdělení výtěžku, ale nikoli jeho pohledávky za zvláštní podstatou, o kterou právě v pro-

jednáváním případě jde. O oněch rozhoduje exekuční soudce podle § 127 posl. odst. konk. řádu, kdežto o této konkursní komisař podle ustanovení § 50 odst. 3 konk. řádu po náležitém šetření s vyloučením pořadu práva a exekučnímu soudci jest vyhrazeno právo, by k odporu hypotekárních věřitelů při rozvrhu nejvyššího podání upravil položky, o kterých bylo konkursním komisařem závazně pro něho rozhodnuto, že se týkají zvláštní podstaty. Ze spisů jest zřejmo, že se o to exekuční soudce pokusil, avšak marně. Poněvadž v projednávaném případě o pohledávce správce konkursní podstaty za zvláštní podstatou konkursní komisař dosud nerozhodl, nezbylo než dovolacímu rekursu vyhověti a jak shora rozhodnouti, a bude na exekučnímu soudci, by si prve vyžádal zmíněné rozhodnutí konkursního komisaře a by potom přikročil k novému rozvrhu nejvyššího podání v položkách tímto rozhodnutím dotčených.

Čís. 12435.

Jest zmatkem podle § 477 čís. 2 c. ř. s., rozhodl-li senát o věci, o níž měl rozhodnouti samosoudce. Ocenil-li žalobce v žalobě předmět sporu na 20.000 Kč, jest tím oceněn i hlavní i eventuální nárok.

Lhostejno, že žaloba byla obmezena na žalobní žádání eventuální a že s touto věcí byla spojena ke společnému jednání jiná sporná věc.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, R II 77/33.)

Žalobci koupili od žalovaného jeho ideální polovici nemovitosti za 100.000 Kč a zaplatili na kupní cenu 20.000 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaném neplatnosti kupní smlouvy a vrácení 20.000 Kč zaplacených na kupní cenu, po případě odsouzení žalovaného, by jim zaplatil náhradou škody 20.000 Kč, kterážto částka se započítává na pohledávku žalobců v žalobě blíže uvedenou, takže žalobci jsou povinni zaplatiti jen 60.000 Kč, a že jest žalovaný povinen dáti těchto 20.000 Kč knihovně vymazati, pokud se týče svoliti, by se tak stalo na základě rozsudku. Procesní soud prvé stolice v senátě žalobu zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobců zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc ústním přelíčením ze dne 1. prosince 1931 jako zmatečné a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a o ní rozhodl samosoudcem.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Předpisy o obsazení soudu jsou právem donucovacím a jde proto o zmatek podle § 477 čís. 2 c. ř. s. i v případě, že rozhodl senát o věci, o níž měl rozhodnouti samosoudce (srovnej k tomu sb. n. s. čís. 10059 a 10936). Ale rekurent ani jinak není v právu. Podle žaloby a žalob-